Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

16. oktober 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2003/96/EF – beskatning af energiprodukter og elektricitet – artikel 21, stk. 5, tredje afsnit – fritagelse for mindre elektricitetsproducenter, der er underlagt beskatning af den producerede elektricitet – fravær under den tildelte overgangsperiode af en national afgift på det endelige elektricitetsforbrug – artikel 14, stk. 1, litra a) – obligatorisk afgiftsfritagelse for energiprodukter og elektricitet, der anvendes til produktion af elektricitet«

I sag C-270/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig) ved afgørelse af 13. april 2018, indgået til Domstolen den 19. april 2018, i sagen

UPM France SAS

mod

Premier ministre,

Ministre de l'Action et des Comptes publics,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan (refererende dommer), og dommerne I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič og C. Lycourgos,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitssekretær: kontorchef D. Dittert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. marts 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

– UPM France SAS ved avocat G. de Cordes,

– den franske regering ved D. Colas, E. de Moustier og A. Alidière, som befuldmægtigede,

– den spanske regering ved A. Rubio González og V. Ester Casas, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk.

– Europa-Kommissionen ved A. Armenia og C. Perrin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 23. maj 2019,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT 2003, L 283, s. 51).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem UPM France SAS (herefter »UPM«) på den ene side og premierministeren og ministeren for offentlig forvaltning og offentlige regnskaber på den anden side om beskatning af leveringer af naturgas beregnet til kombineret kraftvarmeproduktion.

Retsforskrifter

EU-retten

3 2.-5., 24. og 25. betragtning til direktiv 2003/96 har følgende ordlyd:

»(2) Manglen på EF-bestemmelser om minimumsbeskatning af elektricitet og andre energiprodukter end mineralolier kan være til skade for et velfungerende indre marked.

(3) Et velfungerende indre marked og gennemførelsen af formålene med EF's øvrige politikker kræver, at der fastsættes minimumsafgiftssatser på EF-plan for de fleste energiprodukter, herunder elektricitet, naturgas og kul.

(4) Betydelige forskelle mellem medlemsstaternes energiafgiftssatser vil kunne vise sig at modarbejde et velfungerende indre marked.

(5) Fastsættelse af passende EF-minimumsafgiftssatser for beskatning kan gøre det muligt at formindske de nuværende forskelle mellem de nationale afgiftssatser.

[…]

(24) Medlemsstaterne bør have mulighed for at indrømme visse andre fritagelser eller at anvende lavere afgiftssatser, når det ikke er til skade for et velfungerende indre marked eller medfører konkurrenceforvridning.

(25) Navnlig kraftvarmeproduktion og, for at fremme anvendelsen af alternative energikilder, vedvarende energikilder kan gives særbehandling.«

4 Direktivets artikel 1 fastsætter, at medlemsstaterne beskatter energiprodukter og elektricitet i overensstemmelse hermed.

5 Nævnte direktivs artikel 14, stk. 1, litra a), har følgende ordlyd:

»Ud over de almindelige bestemmelser i [Rådets] direktiv 92/12/EØF [af 25. februar 1992] om fritagne anvendelsesformål for afgiftspligtige produkter, og medmindre andet er fastsat i andre EF-bestemmelser [EFT 1992, L 76, s. 1], fritager medlemsstaterne følgende produkter for beskatning på vilkår, som de fastlægger for at sikre korrekt og ligefrem anvendelse af sådanne fritagelser og for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug:

a) Energiprodukter og elektricitet, der anvendes til produktion af elektricitet, og elektricitet, der anvendes til at opretholde muligheden for produktion af elektricitet. Medlemsstaterne kan imidlertid af miljøpolitiske hensyn beskatte disse produkter uden at overholde dette direktivs minimumsafgiftssatser I så fald skal beskatningen af disse produkter ikke medregnes ved vurderingen af, om minimumsafgiftssatsen for elektricitet i henhold til artikel 10 er overholdt.«

6 Samme direktivs artikel 15, stk. 1, litra c), bestemmer:

»Medmindre andet gælder i henhold til andre EF-bestemmelser, kan medlemsstaterne under afgiftsmyndighedernes kontrol indrømme hel eller delvis afgiftsfritagelse eller afgiftslempelse for:

[…]

c) energiprodukter og elektricitet, der anvendes til kraftvarmeproduktion.«

7 Artikel 18 i direktiv 2003/96 fastsætter særlige overgangsordninger for en række medlemsstater. Hvad angår Den Franske Republik bestemmer direktivets artikel 18, stk. 10, følgende:

»Den Franske Republik kan helt eller delvis fritage eller foretage lempelser for energiprodukter og elektricitet, der anvendes af staten, regioner, amter, kommuner eller andre offentligretlige organer i forbindelse med aktiviteter eller transaktioner, de udøver eller foretager i deres egenskab af offentlig myndighed, indtil den 1. januar 2009.

Den Franske Republik kan anvende en overgangsperiode indtil den 1. januar 2009 til at tilpasse sin nuværende beskatningsordning for elektricitet til dette direktivs bestemmelser. I denne periode tages der hensyn til det samlede gennemsnitlige niveau for den nuværende lokale beskatning af elektricitet, når det vurderes, om minimumsafgiftssatserne i dette direktiv er overholdt.«

8 Nævnte direktivs artikel 21 har følgende ordlyd:

»1. Ud over de almindelige bestemmelser i direktiv 92/12[…], der fastlægger afgiftspligtens indtræden og betalingsbestemmelserne, forfalder afgiften på energiprodukter ved en af de afgiftsudløsende begivenheder, der er beskrevet i dette direktivs artikel 2, stk. 3.

[…]

5. […]

En enhed, der fremstiller elektricitet til eget forbrug, betragtes som en distributør. Uanset artikel 14, stk. 1, litra a), kan medlemsstaterne fritage mindre elektricitetsproducenter, såfremt de lægger afgift på de energiprodukter, der anvendes til fremstilling af denne elektricitet.

[…]«

9 Artikel 28 i direktiv 2003/96 fastsætter, at medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 1. januar 2004, bortset fra bestemmelserne i nævnte direktivs artikel 16 og artikel 18, stk. 1, som de kan anvende fra den 1. januar 2003.

Fransk ret

10 Toldlovens artikel 266d, stk. 1, i den affattelse, der var gældende fra den 1. januar 2004 til den 31. december 2006, bestemte følgende:

»Naturgas […] pålægges en national forbrugsafgift ved leveringen til slutbrugeren.«

11 Toldlovens artikel 266d, stk. 3, i den affattelse, der var gældende fra den 1. januar 2006 til den 31. december 2006, fastsatte følgende:

»[…]

Endvidere indrømmes fritagelse for leverancer af gas, der er bestemt til anvendelse:

[…]

c) som brændsel ved produktion af elektricitet fra den 1. januar 2006, medmindre leveringerne er tiltænkt anvendelse i de installationer, der er henvist til i artikel 266d, punkt A.«

12 Toldlovens artikel 266d, punkt A, i den affattelse, der var gældende fra den 1. januar 2006, havde følgende ordlyd:

»Leverancer af naturgas og mineralolier, der er bestemt til anvendelse i kraftvarmeanlæg til produktion af både varme og elektricitet eller både varme og mekanisk energi, fritages for de i artikel 265 og 266d omhandlede nationale forbrugsafgifter i en periode på fem år regnet fra anlæggets ibrugtagning. […]

Fritagelsen finder anvendelse på anlæg, der blev taget i brug senest den 31. december 2007. […]

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

13 UPM benytter til sine aktiviteter vedrørende fremstilling af papir et kraftvarmeanlæg, til hvilket selskabet har brugt naturgas som brændsel.

14 Den gas, der er leveret til UPM mellem den 1. januar 2004 og den 1. april 2008, er af leverandøren, som har betalt beløbet, blevet pålagt den nationale forbrugsafgift på naturgas (herefter »den nationale afgift«), som er fastsat i toldlovens artikel 266d.

15 UPM, som er af den opfattelse, at den del af disse leverancer, der er blevet brugt til fremstilling af elektricitet, skulle have været fritaget for denne afgift i medfør af artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, anlagde sag ved tribunal administratif de Cergy-Pontoise (forvaltningsdomstolen i Cergy-Pontoise, Frankrig) med påstand om tilbagebetaling af den pålagte afgift og erstatning for den skade, som selskabet mente at have lidt, grundet Den Franske Republiks forsinkelse med at gennemføre direktivet.

16 Ved dom af 17. juli 2013 gav tribunal administratif de Cergy-Pontoise (forvaltningsdomstolen i Cergy-Pontoise) efter delvist at have undladt at træffe afgørelse i fuldt omfang vedrørende de beløb, som blev tilbagebetalt vedrørende perioden fra den 1. januar 2007 til den 31. marts 2008, ikke selskabet medhold for så vidt angår den resterende del af selskabets påstand. Ved dom af 15. marts 2016 forkastede cour administrative d'appel de Versailles (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Versailles, Frankrig) den appel, som UPM havde iværksat til prøvelse af denne dom, med den begrundelse, at den naturgas, som selskabet havde anvendt, udelukkende var omfattet af nævnte direktivs artikel 15 og ikke af samme direktivs artikel 14, og at afgiftsordningen for naturgas ikke kunne adskilles afhængigt af, om den var blevet anvendt til produktion af varme eller til produktion af elektricitet.

17 Den 17. maj 2016 har UPM iværksat appel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret, Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig).

18 Den forelæggende ret har anført, at det anbringende, der er fremsat af UPM, er baseret på dom af 7. marts 2018, Cristal Union (C-31/17, EU:C:2018:168), hvori Domstolen fastslog, at artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den obligatoriske fritagelse, der er fastsat ved denne bestemmelse, finder anvendelse på energiprodukter brugt til produktion af elektricitet, når disse produkter bruges til kraftvarmeproduktion som omhandlet i dette direktivs artikel 15, stk. 1, litra c).

19 Den forelæggende ret har imidlertid henvist til, at sagsøgte i hovedsagen, ministeren for offentlig forvaltning og offentlige regnskaber, har gjort gældende, at selv hvis det antages, at artikel 15 i direktiv 2003/96 ikke er den eneste bestemmelse, der finder anvendelse på UPM's situation, er beskatningen i overensstemmelse med direktivets formål, eftersom nævnte direktivs artikel 14, stk. 1, litra a), skal læses i sammenhæng med artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, hvoraf det følger, at fritagelsen af naturgas anvendt til fremstilling af elektricitet er underlagt beskatningen af den producerede elektricitet, hvilket ikke er tilfældet her.

20 Den forelæggende ret har henvist til, at Den Franske Republik i medfør af artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktiv 2003/96 indtil den 1. januar 2009 var omfattet af en overgangsperiode til at tilpasse sin beskatningsordning for elektricitet, inden den harmoniserede afgift skulle indføres. Det var imidlertid først ved lov 2010-1488 af 7. december 2010 om en ny udformning af elektricitetsmarkederne (JORF af 8.12.2010, s. 21467), at der blev indført en ny national endelig forbrugsafgift på elektricitet.

21 Den Franske Republik havde således ikke fastsat national beskatning af elektricitet i perioden fra den i hovedsagen omhandlede periode fra den 1. januar 2004 til den 31. december 2006. Det var kun bidraget til den offentlige elforsyning, som var af skattemæssig karakter, og lokale afgifter pålagt det beløb, der var undtaget fra afgift på elregningen, der blev pålagt elforbruget. Enheder, der producerede elektricitet til eget brug, var imidlertid fritaget for den lokale beskatning af elektricitet.

22 Ifølge den forelæggende ret er det derfor nødvendigt at afklare, om den fritagelse, som medlemsstaterne i medfør af artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, i direktiv 2003/96 kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, kan skyldes situationen, som den fandtes i perioden forud for den 1. januar 2011, således som ministeren for offentlig forvaltning og offentlige regnskaber har hævdet, hvori Den Franske Republik endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter. I givet fald bør det ligeledes afklares, hvordan bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96 skal kombineres med direktivets artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, bl.a. med henblik på at afklare, om bestemmelserne indebærer en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller af en fritagelse for afgift på selve fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas.

23 På denne baggrund har Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal bestemmelserne i artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, i [direktiv 2003/96] fortolkes således, at den fritagelse, som medlemsstaterne kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet, kan resultere i en situation som den [i hovedsagen omhandlede], for perioden forud for den 1. januar 2011, hvor [Den Franske Republik], som direktivet hjemler mulighed for, endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal bestemmelserne i [nævnte direktivs] artikel 14, stk. 1, litra a), og bestemmelserne i direktivets artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, kombineres for mindre elektricitetsproducenter, som anvender den elektricitet, som de fremstiller, til deres aktiviteter? Indebærer bestemmelserne en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller en fritagelse for afgift på selve fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Spørgsmålet, om anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling

24 Den franske regering har bestridt, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, eftersom det er ufornødent at besvare de forelagte spørgsmål for virkelig at træffe afgørelse i hovedsagen.

25 Ifølge den franske regering kunne denne medlemsstat i den overgangsperiode, som Den Franske Republik var indrømmet for at kunne tilpasse sin beskatningsordning for elektricitet i medfør af artikel 18, stk. 10, i direktiv 2003/96, opretholde sin nationale beskatningsordning for elektricitet, eftersom den overholdt de i direktivet fastsatte minimumsafgiftssatser.

26 I denne henseende bemærkes, at det udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af en EU-retlig regel, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 10.12.2018, Wightman m.fl., C-621/18, EU:C:2018:999, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

27 Heraf følger, at der foreligger en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af en EU-retlig regel savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 10.12.2018, Wightman m.fl., C-621/18, EU:C:2018:999, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

28 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at den forelæggende ret har fået forelagt en appel, der er iværksat til prøvelse af en afgørelse, der forkastede UPM's påstand om tilbagebetaling af den nationale afgift, som er fastsat i toldlovens artikel 266d, da dette selskab var af den opfattelse, at den del af naturgassen, der er blevet anvendt til fremstilling af elektricitet, skulle have været fritaget for denne afgift i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96.

29 På denne baggrund synes de præjudicielle spørgsmål ikke at være åbenbart irrelevante, eftersom de vedrører fortolkningen af EU-retlige forskrifter i forbindelse med en tvist, der verserer for den forelæggende ret.

30 Det er i denne henseende uden betydning, at Den Franske Republik i medfør af artikel 18, stk. 10, i direktiv 2003/96 var omfattet af en overgangsperiode til at tilpasse sin beskatningsordning for elektricitet til dette direktivs bestemmelser, da disse betragtninger vedrører det materielle indhold af svarene på de forelagte spørgsmål og ikke formaliteten.

31 Det skal derfor fastslås, at disse spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Om det første spørgsmål

32 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den fritagelse, som denne bestemmelse fastsætter for de mindre elektricitetsproducenter, for så vidt som de energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet som en undtagelse til direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), beskattes, kunne anvendes af Den Franske Republik i den overgangsperiode, som den var indrømmet frem til den 1. januar 2009 i henhold til nævnte direktivs artikel 18, stk. 10, andet afsnit, og i hvilken denne medlemsstat ikke har indført den i samme direktiv fastsatte beskatningsordning for elektricitet.

33 Det fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at UPM i perioden fra den 1. januar 2004 til den 1. april 2008 blev pålagt den nationale afgift på den naturgas, som selskabet anvendte til fremstilling af elektricitet. Det er i øvrigt ubestridt, at elektricitet produceret på denne måde til eget brug ikke var omfattet af de lokale afgifter på elektricitet.

34 Den franske regering har hævdet, at når den producerede elektricitet i praksis er blevet fritaget, skal de energiprodukter, der er blevet anvendt til fremstilling af denne elektricitet, beskattes. Direktiv 2003/96 ville således i sig selv indebære en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for de energiprodukter, der blev anvendt til fremstilling af denne elektricitet, eller en minimumsbeskatning for de energiprodukter, der er blevet anvendt til fremstilling af elektriciteten, når sidstnævnte er fritaget.

35 Det er på denne baggrund, at den forelæggende ret ønsker oplyst, om beskatningen af den naturgas, som sagsøgeren i hovedsagen har anvendt til fremstilling af elektricitet, er i overensstemmelse med artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, i direktiv 2003/96, selv om Den Franske Republik ikke havde indført den nationale endelige forbrugsafgift på elektricitet, som er nævnt i nærværende doms præmis 20, og dermed heller ikke fritagelsen for denne afgift til fordel for de mindre elektricitetsproducenter.

36 Det bemærkes, at direktiv 2003/96 fastsætter indførelsen af en harmoniseret beskatning for energiprodukter og elektricitet.

37 I denne henseende fremgår det af de formål, der forfølges med dette direktiv, at dette, således som det fremgår af 2.-5. og 24. betragtning hertil, ved at fastsætte en harmoniseret beskatningsordning for energiprodukter og elektricitet skal fremme et velfungerende indre marked i energisektoren, idet navnlig konkurrenceforvridning skal undgås (jf. i denne retning dom af 7.3.2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, præmis 29, og af 27.6.2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, præmis 34).

38 Med dette formål for øje har EU-lovgiver særligt på området for elektricitet, således som det bl.a. fremgår af s. 5 i begrundelsen for forslaget til Rådets direktiv om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter (EFT 1997, C 139, s. 14), truffet det valg at pålægge medlemsstaterne at beskatte distribueret elektricitet i henhold til artikel 1 i direktiv 2003/96, idet de energiprodukter, der anvendes til at producere denne elektricitet, samtidig skal fritages for beskatningen, hvilket har det formål at undgå dobbeltbeskatning af elektricitet (dom af 7.3.2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, præmis 30, og af 27.6.2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, præmis 35).

39 Artikel 14, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2003/96, fastsætter således, at medlemsstaterne skal fritage energiprodukter og elektricitet, der bl.a. anvendes til produktion af elektricitet. I henhold til dette direktivs artikel 21, stk. 5, første afsnit, er elektricitet og naturgas, der anvendes til fremstilling af elektricitet, dermed afgiftspligtig ved levering fra distributøren eller forhandleren.

40 Nævnte direktivs artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, fastsætter imidlertid en undtagelse til disse bestemmelser til fordel for mindre producenter, idet medlemsstaterne kan afgiftsfritage elektricitet produceret af disse, såfremt de lægger afgift på de energiprodukter, der anvendes til fremstilling af denne elektricitet.

41 Det er således med denne undtagelse til princippet om outputbeskatning af elektricitet, at dette direktivs artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, giver medlemsstaterne mulighed for at afgiftsfritage elektricitet, der er fremstillet af mindre producenter og anvendt til deres eget forbrug, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet (dom af 27.6.2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, præmis 36).

42 Domstolen har allerede i præmis 37 i dom af 27. juni 2018, Turbogás (C-90/17, EU:C:2018:498), fastslået, at bestemmelserne i nævnte artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, vedrørende mindre producenter, kun vedrører reglerne for, at elektriciteten er underlagt den harmoniserede beskatningsordning som fastsat i direktiv 2003/96, bl.a. for at undgå de administrative omkostninger i forbindelse med beskatningen af denne særlige omstændighed.

43 Beskatningen af den i hovedsagen omhandlede naturgas kan imidlertid ikke anses for at være en følge af den dispensationsordning for mindre producenter, der er fastsat i dette direktivs artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum. Den Franske Republik havde således ikke indført den elektricitetsbeskatningsordning, som denne bestemmelse gør det muligt at fritage fra.

44 I henhold til artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktiv 2003/96 var Den Franske Republik således indrømmet en overgangsperiode frem til den 1. januar 2009 for at kunne tilpasse sin beskatningsordning for elektricitet til dette direktivs bestemmelser.

45 Overholdelse af de minimumsafgiftssatser, der er fastsat i direktiv 2003/96, var frem til den 1. januar 2009 den eneste forpligtelse blandt de EU-retlige bestemmelser om beskatning af elektricitet, der påhvilede Den Franske Republik (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Messer France, C-103/17, EU:C:2018:587, præmis 23).

46 Den Franske Republik kunne dermed opretholde den beskatningsordning for elektricitet, der var gældende frem til direktiv 2003/96's ikrafttræden.

47 Domstolen har allerede i præmis 31 i dom af 25. juli 2018, Messer France (C-103/17, EU:C:2018:587), fastslået, at Den Franske Republik ikke på dette tidspunkt havde ændret sin beskatningsordning for elektricitet for at skabe en harmoniseret punktafgift på elektricitet. Det fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at ordningen var blevet indført ved lov 2010-1488 af 7. december 2010 om en ny udformning af elektricitetsmarkederne, som nævnt i nærværende doms præmis 20, hvorved den nationale endelige forbrugsafgift på elektricitet blev indført.

48 Som Domstolen har anført i nærværende doms præmis 42, vedrører artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, i direktiv 2003/96 kun en regel for anvendelsen af den harmoniserede afgiftsordning (jf. i denne retning dom af 27.6.2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, præmis 37). Hvad angår hovedsagen kan Den Franske Republik dermed ikke støtte ret på en regel for anvendelsen af en ordning, som ikke var indført på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i denne sag.

49 Hvad angår den franske regerings argument om den overgangsordning, der er fastsat i artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktiv 2003/96, bemærkes, at denne overgangsordning skal fortolkes strengt (jf. analogt dom af 7.12.2006, Eurodental, C-240/05, EU:C:2006:763, præmis 54, og af 27.2.2019, Grækenland mod Kommissionen, C-670/17 P, EU:C:2019:145, præmis 52). Det fremgår imidlertid af ordlyden af denne bestemmelse, at den deri fastsatte overgangsordning kun omhandler Den Franske Republiks mulighed for at tilpasse sin beskatningsordning for elektricitet og ikke ordningen vedrørende beskatning af energiprodukter, der er anvendt til produktion af elektricitet.

50 En sådan fortolkning af artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktiv 2003/96 bekræftes af den omstændighed, at EU-lovgiver udtrykkeligt har ladet sådanne produkter være omfattet af den overgangsordning, der er fastsat i artikel 18, stk. 10, første afsnit, der præciserer, at Den Franske Republik helt eller delvis kan fritage eller foretage lempelser for energiprodukter og elektricitet, der anvendes af staten, regioner, amter, kommuner eller andre offentligretlige organer.

51 I den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktiv 2003/96, fandt bestemmelserne om fritagelse for energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet, der er fastsat i dette direktiv, derfor fuldt ud anvendelse på Den Franske Republik.

52 Når EU-lovgiver, således som Domstolen allerede har fastslået, har villet give medlemsstaterne mulighed for at fravige den obligatoriske fritagelsesordning, der er indført med direktiv 2003/96, har lovgiver imidlertid udtrykkeligt fastsat dette, henholdsvis i artikel 14, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2003/96, hvorefter medlemsstaterne af miljøpolitiske hensyn kan beskatte energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet, og i dette direktivs artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, hvorefter medlemsstater, der fritager elektricitet produceret af mindre elektricitetsproducenter, skal lægge afgift på de energiprodukter, der anvendes til fremstilling af denne elektricitet (dom af 7.3.2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, præmis 27).

53 Det fremgår således af opbygningen af direktiv 2003/96, at medlemsstaterne, bortset fra i disse to specifikke tilfælde, ubetinget pålægges den i direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), første punktum, fastsatte obligatoriske fritagelse for energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet (dom af 7.3.2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, præmis 28).

54 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den fritagelse, som denne bestemmelse fastsætter for de mindre elektricitetsproducenter, for så vidt som de energiprodukter, der anvendes til fremstilling af elektricitet som en undtagelse til direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), pålægges afgift, ikke kunne anvendes af Den Franske Republik i den overgangsperiode, som den var indrømmet indtil den 1. januar 2009 i henhold til nævnte direktivs artikel 18, stk. 10, andet afsnit, og i hvilken denne medlemsstat ikke har indført den i samme direktiv fastsatte beskatningsordning for elektricitet.

Det andet spørgsmål

55 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål, er det ufornødent at træffe afgørelse om det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

56 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, andet punktum, i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter skal fortolkes således, at den fritagelse, som denne bestemmelse fastsætter for de mindre elektricitetsproducenter, for så vidt som de energiprodukter, der anvendes til fremstilling af elektricitet som en undtagelse til direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), pålægges afgift, ikke kunne anvendes af Den Franske Republik i den overgangsperiode, som den var indrømmet indtil den 1. januar 2009 i henhold til nævnte direktivs artikel 18, stk. 10, andet afsnit, og i hvilken denne medlemsstat ikke har indført den i samme direktiv fastsatte beskatningsordning for elektricitet.

Underskrifter